



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **V. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2015, č.j. KUJI 25965/2015, sp. zn. OOSČ 963/2014 OOSC/291/PK, **t a k t o:**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2015, č.j. KUJI 25965/2015, sp. zn. OOSČ 963/2014 OOSC/291/PK se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví bylo jako opožděné zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, odbor dopravy, ze dne 1.8.2014, č.j. DOP/409/2014-12 (správní orgán I. stupně), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož

zákona. Podle ust. § 125c odst. 4 zákona o silničním provozu uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 1.500,-Kč. Dále v souladu s ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) a vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, rozhodl též o povinnosti nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, v níž sporoval správnost závěrů žalovaného ohledně žalobcem **opožděně podaného odvolání** s následujícím odůvodněním. Správní orgán I. stupně nezasílal písemnosti ani své rozhodnutí na elektronickou adresu pro doručování, na kterou zmocněnec žalobce o doručování písemností požádal. Jednalo se o elektronickou adresu obecny@zastupce.eu. Žalobce zpochybnil správnost postupu správního orgánu I. stupně, který nedoručoval písemnosti zákonným způsobem. Pokud následně uplatnil fikci doručení, postupoval v rozporu se zákonem (§ 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále „správní řád“). Žalovaný tento nezákonný postup nejenom nenapravil, nýbrž je považoval za souladný se zákonem. Když konstatoval, že na tuto adresu nebylo doručováno záměrně, protože „je chybná“, neboť obsahuje tzv. „diakritiku“. V žalobě objasnil důvody, pro které je v důsledku pochybení správních orgánů v otázce doručování písemností, a to včetně rozhodnutí, namístež akceptovat jím podané odvolání jako včasné. Na důkaz funkčnosti uvedené elektronické adresy doložil zmocněnec kopie různých podání, které se týkaly jeho komunikace se správními orgány právě prostřednictvím této adresy. Trval na zrušení rozhodnutí a požadoval nahradit náklady řízení.

[3] Žalovaný se vyjádřil k žalobě ve svém podání ze dne 7.7.2015. V něm zopakoval stěžejní žalobní námitku týkající se vadnosti postupu při doručování na nesprávnou elektronickou adresu. Stejně jako žalobce odkázal na ust. § 19 odst. 3 správního řádu, z jehož obsahu dovodil, že správní orgán není povinen automaticky doručovat vždy nejprve na zvolenou elektronickou adresu, ale že je na jeho uvážení, zda uvedenému požadavku vyhoví, když smyslem doručování na elektronickou adresu má být zejména urychlení řízení. Má-li správní orgán podezření, že sdělení elektronické adresy je pouze zdržování taktikou, může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Zdůraznil, že z úřední činnosti je správním orgánům známo, že písemnosti odesílané na zmocněncem uvedenou adresu se vrací zpět jako nedoručitelné. Správní orgán I. stupně proto doručoval zmocněnci žalobce tak, jako by o doručování na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Doplnil, že u vědomí ust. § 20 odst. 1 správního řádu zřejmě správní orgán I. stupně zasílal písemnosti, krom adresy uvedené v informačním systému evidence obyvatel jako adresa pro doručování (Mezibranská 1482/11, Praha 1), také na adresu obecny@zastupce.eu. Prvostupňové rozhodnutí bylo dne 14.8.2014 doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu fikcí, poslední den odvolací lhůty připadl na 29.8.2014. Pokud žalobce podal odvolání 1.10.2014, učinil tak po jejím marném uplynutí, tedy opožděně. Proto požadoval zamítnutí žaloby.

[4] Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

II. Skutková zjištění učiněná krajským soudem

[5] Ze správního spisu soud následně ověřil skutkový stav věci, jehož rekapitulace bude zaměřena, s ohledem na stěžejní žalobní námitku, výlučně na otázku správnosti a zákonnosti doručování písemností zmocněnci žalobce.

[6] Poté, kdy dne 10.2.2014 vydal správní orgán I. stupně Příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku a uložil mu pokutu (viz bod [1]), doručil zmocněnec žalobce plnou moc k zastupování a současně podal proti uvedenému rozhodnutí odpor. V něm požádal o doručování písemností na adresu obecny@zastupce.eu.

[7] Vyrozumění ze dne 18.3.2014, o ústním jednání nařízeném na den 30.4.2014, správní orgán I. stupně téhož dne doručoval na e-mailovou adresu obecny@zastupce.eu, tedy na adresu bez diakritiky. Na čl. 19 správního spisu je založen doklad o tomto doručení, na němž je uvedeno, že „*Zpráva byla doručena následujícím skupinám: obecny@zastupce.eu.*“ Správní orgán se zřejmě pokoušel rovněž o doručení do datové schránky zmocněnce Petra Kocourka, a to dne 19.3.2014, nicméně zjištěná ID datové schránky qc86dcj byla vyhodnocena jako neplatná. Poté je připojena obálka, resp. vrácená zásilka určená pro zmocněnce, kterému se správní orgán pokoušel doručovat na adresu do hotelu na Tenerife, kterou měl zmocněnec uvedeno jako adresu pro doručování v evidenci obyvatel. Krajský soud na upřesnění dodává, že tak bylo postupováno při znalosti obstrukčních praktik zmocněnce žalobce v otázkách doručování, které byly správním orgánům známy z jejich úřední činnosti. Ke shodným poznatkům se posléze dobraly také krajské soudy i Nejvyšší správní soud. Rovněž soudům je známo, že žádosti o doručování na elektronické adresy s diakritikou, žádosti o změnu jejich podoby leckdy ukryté v obsáhlých podáních, podávání blanketních odvolání apod., je součástí vypracované procesní strategie uvedeného zmocněnce, který nikoliv náhodou patří k řadě jiných takto stejně účelově jednajících zmocněnců (Miloslav Jaroš, Karel Sabbagh, Markéta Veselá, Roman Kříž atd.). Stejně tak lze vysledovat, že žalobce v těchto věcech poté v soudních řízeních zastupuje v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát (např. věc vedená u nadepsaného soudu pod sp. zn. 28A 14/2014, sp. zn. 28A 19/2014, u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, pod sp. zn. 60A 4/2015, u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice pod sp. zn. 52 A 32/2014, sp. zn. 52 A 30/2014, sp. zn. 52 A 80/2013 atd.).

[8] Totéž vyrozumění o nařízeném ústním jednání, tentokrát na den 1.8.2014, správní orgán opět nejprve doručoval na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu, a to se stejným výsledkem jako shora, stejná informace je uvedena i k datové schránce. Vyrozumění proto zaslal na nově zjištěnou adresu uvedenou v evidenci obyvatel, Mezibranská 1482/11, Praha 1. Dne 1.8.2014 vydal správní orgán I. stupně ve věci meritorní rozhodnutí, přičemž doručování probíhalo podle výše popsaného modelu. Při vyznačení právní moci na předmětném rozhodnutí vycházel správní orgán z ust. § 24 odst. 1 správního řádu, tedy uplatnil fikci doručení a právní moc vyznačil s datem 30.8.2014.

[9] Dne 1.10.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručení zmocněncem žalobce podání s názvem odvolání a připojen tento text: „...z *neoficiálních zdrojů* jsem se dozvěděl, že snad mělo být vydáno nějaké rozhodnutí, které mi ale nebylo doručeno, Z právní opatrnosti tímto podávám odvolání do neoznámeného rozhodnutí. Žádám správní orgán, aby mi napadené rozhodnutí zaslal též.“

[10] Poté již správní spis obsahuje rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2015, které je předmětem žaloby. Odvolání žalobce bylo posouzeno jako opožděné, k otázce doručování žalovaný připustil, že zmocněnec požádal o doručování písemností na adresu s diakritickým znaménkem. Vyhodnotil, že tato adresa je právě v důsledku diakritiky chybná, a proto byly písemnosti zasílány na elektronickou adresu v podobě obecny@zastupce.eu, tedy bez diakritiky. U doručení rozhodnutí na adresu pro doručování zjištěnou v registru evidence obyvatel, neboť potvrzení o doručení u elektronické pošty absentovalo, aplikoval správní orgán I. stupně fikci doručení a vyznačil poté právní moc dnem 30.8.2014. Odvolání podané zmocněncem dne 1.10.2014 posoudil žalovaný z jím popsanych důvodů jako opožděné.

III. Právní úprava, hodnocení krajského soudu

[11] Na projednávanou žalobu dopadají tato ustanovení správního řádu vztahující se k otázce doručování písemností.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu „Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.“

Podle § 19 odst. 4 správního řádu „Do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.

Podle § 19 odst. 6 správního řádu „Je-li pro řízení třeba, aby bylo doručení doloženo, musí být zajištěn písemný doklad stvrzující, že písemnost byla doručena nebo že poštovní zásilka obsahující písemnost byla dodána, včetně dne, kdy se tak stalo. Nelze-li doručení prokázat, je nutno doručit opakovaně. Písemného dokladu o doručení nebo dodání však není zapotřebí, je-li z postupu účastníka řízení v řízení zjevné, že mu bylo doručeno.“

Podle § 19 odst. 8 správního řádu „Písemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem.16) Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“

Podle § 24 odst. 1 správního řádu „Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.“

Podle ust. § 34 odst. 2 věty první správního řádu „S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci.“

[12] Z dikce § 19 odst. 3 správního řádu je zjevné, že i když na splnění požadavku účastníka správního řízení, resp. jeho zmocněnce, ohledně doručování na sdělenou elektronickou adresu není právní nárok, neznamená to, že by jej mohl správní orgán ponechat bez povšimnutí, je-li uplatněn. Musí jej vždy posoudit, sám si o něm rozhodnout, a pro případ, že požadovaný způsob doručování odmítne, musí tento závěr účastníkovi (event. jeho zástupci) sdělit. Tato povinnost vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2015, č.j. 9As 60/2015-39, konkrétně z bodu [42].

[13] Pokud správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že elektronická adresa s diakritikou je chybná, jak ostatně uvádí i žalovaný ve svém rozhodnutí, ač se ve spise nenalézá žádná informace či důkaz, ze kterého by bylo možno k výše uvedenému závěru dospět, pak krajskému soudu není jasné, z jakých důvodů se na „chybnou“ adresu pokoušel v průběhu řízení doručovat opakovaně. Stejně tak by bylo namístě důvody, pro které správní orgán požadavku ohledně doručování na konkrétní elektronickou adresu údajně nevyhověl, ač z popsaného je zjevné, že se o doručování opakovaně pokoušel, zahrnout do odůvodnění rozhodnutí. O procesních obstrukcích zmocněnce žalobce, na které poukazuje žalovaný ve vyjádření k žalobě, není ani v jednom z rozhodnutí správních orgánů zmínka. Je tomu tak velmi pravděpodobně z toho důvodu, že v době jejich vydání nebyla ještě „zdržovací“ taktika výše uvedených zmocněnců včetně různých modifikací správním orgánů dostatečně dobře známa.

[14] V rozsudku ze dne 24.7.2014, č.j. 8As 55/2015-26, Nejvyšší správní soud konstatoval, že povinnost správního orgánu doručovat na elektronickou adresu není absolutní, a to zejména v případech, kdy takovému doručování brání objektivní technická překážka. V projednávané věci ovšem krajský soud nemůže posoudit, zda se taková objektivní technická překážka na straně správního orgánu I. stupně vyskytla, neboť pro daný závěr nejsou ve spise dostatečně přesvědčivé důkazy. Jisté je, že od samého počátku bylo doručováno, a to opakovaně, na adresu zmocněnce bez diakritiky, tedy na adresu obecny@zastupce.eu. Na tuto adresu zmocněnec ovšem o doručování písemností nežádal. Pokud žalovaný ve vyjádření objasňuje důvody, pro které správní orgán I. stupně na nevyžádanou adresu opakovaně a bezúspěšně doručoval, tak jeho dovysvětlení postrádá logiku. Ve spise není žádný záznam event. důkaz, který by logičnost a důvodnost postupu správního orgánu I. stupně objasnil.

[15] Závěr přijatý Nejvyšším správním soudem tak zcela přiléhavě reaguje na vytýčení podmínek, za kterých je v § 19 odst. 3 předpokládáno doručování také na elektronickou adresu. Správní orgány mají tento způsob doručování akceptovat zejména v případě, že uvedený typ komunikace může přispět k urychlení řízení. Pokud si účastník zvolí elektronickou adresu pro doručování, nicméně není-li z jeho strany zpětná vazba vyžadovaná v ust. § 19 odst. 8 správního řádu, pak lze dovodit,

že jím zvolený způsob doručování k urychlení řízení pravděpodobně nepovede. Na další variantu problému při tomto typu doručování pamatuje ust. § 19 odst. 9, které upravuje postup pro případ, že by se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná. Doručovat na nevyžádanou elektronickou adresu s sebou nese tytéž důsledky, jako doručovat v podobě písemné na nesprávnou adresu pro doručování (§ 20 odst. 1 správního řádu). S takovýmto úkonem by nemohly být spojeny žádné právní následky, event. adresát by se mohl bránit odkazem na ust. § 24 odst. 2 správního řádu.

[16] Krajský soud nedokáže rozklíčit, zda se v této konkrétní věci jednalo o přehlédnutí pověřeného pracovníka, případně zda dotyčný sice zadal adresu ve správném formátu, tedy s diakritikou, nicméně v řádném doručení bránila objektivní technická překážka (technologické zařízení nebylo schopno písemnosti na adresu s diakritikou odeslat), čehož si dotyčný pracovník nevšimnul. Pokud by vycházel z informace, že jím zasláná písemnost byla doručena (ovšem na adresu bez diakritiky), jak se podává např. na čl. 23 správního spisu, ze strany zmocněnce nebylo následně v souladu s požadavky § 19 odst. 8 správního řádu v zákonné lhůtě potvrzeno její přijetí, pak nebylo důvodu při další korespondenci se zmocněncem znovu pokus o doručování prostřednictvím elektronické adresy opakovat, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu.

[17] K otázce opakovaného doručování na elektronickou adresu v případě, že adresát převzetí písemnosti nepotvrdí, že vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 13.8.2015, č.j. 9As 60/2015-39 následovně: *„Ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta.“*

[18] Z písemností připojených k žalobě je zřejmé, že prostřednictvím adresy s diakritikou zmocněnec žalobce v řadě dalších případů, v nichž před správními orgány jako zmocněnec obviněných z přestupku vystupuje, fakticky komunikoval, tedy potvrzoval doručení jemu zasílaných písemností. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 5.11.2015, č.j. 2As 110/2015-42 připustil, že doručování na elektronickou adresu s diakritikou je fakticky proveditelné, přičemž odkázal na závěry přijaté v již citovaném rozhodnutí ze dne 24.7.2014, č.j. 8As 55/2015-26. Důvod, pro který žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, bez dalšího vyloučil zmocněncem vyžádanou elektronickou adresu, nemá oporu ve správním spise.

[19] V dané věci bylo vzhledem k žalobní námitce o nezákonnosti doručení na posouzení, zda správní orgán I. stupně neaplikoval vůči osobě zmocněnce při doručování rozhodnutí ze dne 1.8.2014 ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu způsobem, v jehož důsledku došlo k porušení práv žalobce, zejména pak podle čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správná aplikace uvedeného zákonného ustanovení je totiž v návaznosti na § 24 odst. 1 správního

řádu základním předpokladem užití právní fikce doručení. Jak již bylo uvedeno výše, správní orgány měly za to, že v případě předmětné písemnosti byly podmínky pro vznik právní fikce jejího doručení splněny.

[20] Krajský soud konstatuje, že institut doručení fikcí je výjimečný a striktně určený k dosažení právní jistoty v právních vztazích. Jeho účelem je, aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu řízení vedených orgány státní moci a správy. Zákonodárce při stanovení této právní fikce vycházel z předpokladu, že osoby, jež mají na území České republiky trvalý pobyt nebo v případě cizinců jiný pobyt, lze skutečně zastihnout alespoň na jednom místě, které si buď samy určí, nebo které lze dovodit z jejich evidovaného místa trvalého nebo jiného pobytu. Je tak na odpovědnosti každé z nich, aby ve svém vlastním zájmu zajistila, že jí na takto určenou adresu bude možné doručovat a že si doručované písemnosti bude skutečně přebírat. Jinak by se totiž vystavila riziku, že se její nečinnost negativním způsobem promítne do výsledku případného řízení (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13).

[21] Celkové problémy s doručováním na nesprávnou e-mailovou adresu, které provázely řízení před správním orgánem, krajský soud dostatečným způsobem popsal právě v části II. svého rozhodnutí. Pokud správní orgán v této konkrétní věci přistoupil na doručování v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu, pak bylo jeho povinností používat sdělenou e-mailovou adresu přesně v té podobě, ve které byla správnímu orgánu oznámena. Jedině tak je dostatečným způsobem zajištěna individualita a správnost identifikace osoby, které je tímto způsobem doručováno. V posuzovaném případě je zřejmé, že správní orgán I. stupně měl, a to opakovaně, snahu na elektronickou adresu doručovat, bohužel však na adresu v nesprávné podobě. Pokud s takto vadným postupem při doručování písemností (elektronická adresa v nesprávném formátu a následné zasílání písemností na adresu pro doručování včetně uplatnění fikce doručení) spojil právní následky doručení, postupoval v rozporu s výše uvedenými ustanoveními správního řádu.

[22] Za zjištěného stavu krajský soud přisvědčil žalobci, že správní orgán I. stupně postupoval při doručování písemností v průběhu řízení, a stejně tak i při doručení svého rozhodnutí ze dne 1.8.2014, způsobem nezákonným. Je zjevné, že se tak stalo jistě neúmyslně a nebylo záměrem poškodit žalobcova práva. Lze shrnout, že rozhodnutí prvostupňového orgánu nebylo doručeno na e-mailovou adresu zmocněncem výslovně označenou, přičemž správní orgán neoznámil zmocněnci, že na jeho požadavek ohledně způsobu doručování nebude reflektovat. Pokud správní orgán I. stupně doručoval své rozhodnutí na nesprávnou e-mailovou adresu, porušil ust. § 19 odst. 3 a 4 správního řádu. Byla-li následně lhůta pro včasné podání odvolání žalovaným odvozována od doručení rozhodnutí fikcí na adresu uvedenou v registru, pak tento postup správních orgánů neměl oporu v zákonné úpravě. Zmocněnci žalobci nebylo doručeno řádně, sám v blanketním odvolání ze dne 1.10.2014 tuto skutečnost zmínil, a proto nelze na dané odvolání pohlížet jako na opožděné. Pokud žalovaný na pochybení správního orgánu prvního stupně nereflektoval, zatížil řízení vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, přičemž toto porušení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Tím, že žalovaný z důvodu jím konstatované opožděnosti podaného odvolání toto zamítl, znemožnil žalobci jeho právo na věcné projednání jeho případu.

[23] Vzhledem k uvedenému krajský soud žalované rozhodnutí pro vady řízení podle § 78 odst. 1, odst. 4 a odst. 5 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Z tohoto důvodu krajský soud nevyhověl žádosti žalobce, který vyslovil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, neboť podané žalobě v celém rozsahu vyhověl.

IV. Náklady řízení

[24] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s.ř.s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

[25] Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupce žalobce provedl ve věci dva úkony po 3.100,-Kč: 1) příprava a převzetí zastoupení a 2) sepsí žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“). K těmto úkonům náleží úhradu paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výše takto stanovené odměny činí 6.800,-Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 8.228,-Kč. Odměna zástupce žalobkyně včetně soudního poplatku byla soudem stanovena částkou 11.228,-Kč.

[26] Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování

9

28A 6/2015

V Hradci Králové 19. listopadu 2015

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně